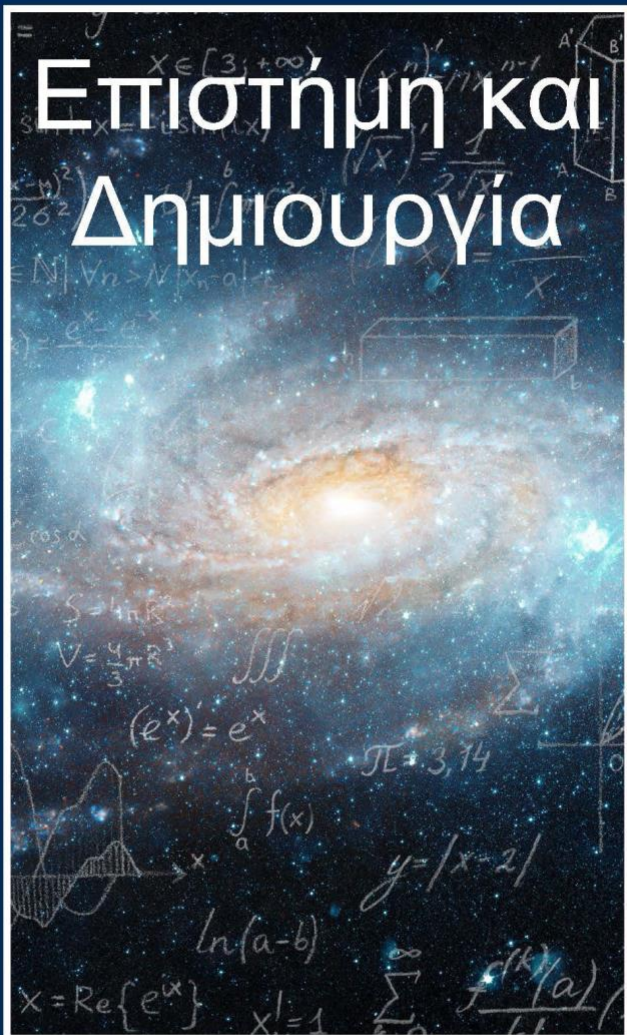

Επιστήμη και Δημιουργία

Επιστήμη και Δημιουργία

«Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην.»
Γένεση 1:1

Οι επιστήμονες συνεχίζουν να μαθαίνουν όλο και περισσότερα για την απεραντοσύνη και την πολυπλοκότητα του σύμπαντος. Πολλοί από αυτούς αναγνωρίζουν ανοιχτά ότι όσο περισσότερο το εξερευνούν, τόσο περισσότερο πείθονται ότι υπεύθυνος για όλο αυτό το μεγαλείο είναι ένας Υπέρτατος Νοήμων Δημιουργός. Αυτό ήταν προφανές εδώ και πολύ καιρό στον Προφήτη Δαβίδ, ο οποίος έγραψε: «Οι ουρανοί διακηρύττουν τη δόξα του Θεού· και το στερέωμα δείχνει το έργο των χεριών Του. Ημέρα προς ημέρα εκφράζει λόγο, και νύχτα προς νύχτα δείχνει γνώση.» Ψαλμός 19:1,2

Ο προφήτης Ησαΐας μας διαβεβαιώνει ότι ο Θεός «δημιούργησε τη γη... δεν την έπλασε μάταια, την έπλασε για να κατοικηθεί» (Ησαΐας 45:18). Είναι σαφές ότι ο Θεός δημιούργησε τη γη για να κατοικηθεί. Η περιγραφή της δημιουργίας στη Γένεση αποκαλύπτει ότι ο κύριος κάτοικος της γης επρόκειτο να είναι ο άνθρωπος.

Όταν δημιούργησε τους πρώτους γονείς μας, ο Θεός τους είπε: «Γεννηθείτε και πληθυνθείτε, και γεμίστε [στα εβραϊκά, γεμίστε] τη γη, και υποτάξτε την· και εξουσιάστε τα ψάρια της θάλασσας, και τα πτηνά του

ουρανού, και κάθε ζώο που κινείται επάνω στη γη». (Γένεση 1:28). Όμως, για να λάβει πλήρως αυτή την κληρονομιά, ήταν απαραίτητο ο άνθρωπος να αποδείξει την πίστη του στον θείο νόμο. Ο Αδάμ απέτυχε σε αυτό και υπέστη την καταδίκη του θανάτου.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο σκοπός του Θεού απέτυχε. Η Αγία Γραφή αποκαλύπτει ότι, μέσω του Χριστού, ο Θεός παρείχε μια λύτρωση για τον πεσμένο άνθρωπο. «Όπως στον Αδάμ όλοι πεθαίνουν, έτσι και στον Χριστό όλοι θα ζωντανέψουν». (1 Κορινθίους 15:22). Ο άνθρωπος θα ανακτηθεί από την ανυπακοή του και θα του δοθεί η ευκαιρία να αποδειχθεί άξιος να ζήσει στην θαυμασία κατοικία που του παρέχει ο Δημιουργός του. Η γη θα κατοικηθεί πλήρως, όχι από μια φυλή που πεθαίνει, αλλά από μια φυλή που θα έχει αποκατασταθεί στην τέλεια ζωή και θα έχει οχυρωθεί ενάντια στην αμαρτία μέσω της γνώσης που αποκτάται από την εμπειρία των φρικτών συνεπειών της ανυπακοής.

Αυτό το μεγάλο σχέδιο της αποκατάστασης της νεκρής και ετοιμοθάνατης ανθρωπίνης φυλής περιγράφεται στη Βίβλο με τη λέξη «ανάσταση». Επίσης, ο Πέτρος το ονόμασε «καιρούς αποκατάστασης», για τους οποίους, όπως λέει, μίλησαν οι άγιοι προφήτες του Θεού από την αρχή του κόσμου. (Πράξεις 3:20, 21). Ακριβώς όπως τα πρώτα κεφάλαια της Βίβλου αναφέρουν τα ουσιώδη γεγονότα σχετικά με τη δημιουργία και την πτώση του ανθρώπου, έτσι και το υπόλοιπο της Βίβλου αποκαλύπτει το σχέδιο του Δημιουργού για την αποκατάσταση εκείνων που δημιούργησε για να κυριαρχούν πάνω στη γη.

Θα πρέπει να ενισχύει την πίστη μας στη Βίβλο ως αποκάλυψη του σχεδίου του Θεού για εμάς, όταν συνειδητοποιούμε πόσο ακριβώς περιγράφει πολλά από τα ουσιώδη γεγονότα σχετικά με τη γη. Για παράδειγμα, οι αρχαίοι πίστευαν ότι η γη ήταν επίπεδη, αλλά σήμερα έχει αποδειχθεί ότι η γη είναι σφαιρική. Αυτό το γεγονός αναφερόταν στη Βίβλο πριν από 3.000 χρόνια. Στο Βιβλίο του Ησαΐα, διαβάζουμε για «τον κύκλο της γης». Ησαΐας 40:22

Οι αρχαίοι σοφοί της Ινδίας δίδασκαν ότι η γη στηριζόταν στην πλάτη ενός ελέφαντα, ο οποίος στεκόταν πάνω σε μια χελώνα. Οι Έλληνες διακρίνονταν για τη μεγάλη τους σοφία, αλλά η καλύτερη θεωρία που μπόρεσαν να συνάγουν ήταν ότι η γη στηριζόταν στην πλάτη του Άτλαντα. Η Αγία Γραφή διακήρυξε την αλήθεια σχετικά με αυτό το θέμα πολύ πριν ανακαλυφθεί από την ανθρώπινη σοφία. Ο προφήτης Ιώβ είπε σχετικά με τον Δημιουργό: «Αυτός απλώνει τον βορρά πάνω από τον κενό χώρο και κρεμάει τη γη πάνω στο τίποτα». Ιώβ 26:7

ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ο Δημιουργός ρώτησε τον Ιώβ: «Πού ήσουν όταν έθεσα τα θεμέλια της γης; Πες μου, αν έχεις κατανόηση». Και πάλι: «Τι στηρίζει τα θεμέλιά της, και ποιος έθεσε τον ακρογωνιαίο λίθο της;» (Ιώβ 38:4,6). Υπό το φως των γεωλογικών αληθειών που έχουν πλέον αποδειχθεί, φαίνεται ότι αυτές οι ερωτήσεις αναφέρονται σε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά του σχηματισμού της γης. Η κατοικία του ανθρώπου έχει πράγματι «θεμέλια» που είναι σταθερά εδραιωμένα

πάνω σε αυτό που πιστεύεται ότι είναι μια συμπαγής μάζα από νικέλιο-σίδηρο, η οποία αποτελεί τον πυρήνα στο κέντρο της γης.

Ο «ακρογωνιαίος λίθος» της γης μοιάζει κάπως με τον «κύριο ακρογωνιαίο λίθο» μιας πυραμίδας, με τη διαφορά ότι αντί να βρίσκεται στην κορυφή, βρίσκεται στο κέντρο. Έτσι, όλο το βάρος της γης ασκεί πίεση πάνω στον κεντρικό πυρήνα της. Στο έργο «Η Δημιουργία της Γης» (Εγκυκλοπαίδεια της Σύγχρονης Γνώσης, σελίδες 192, 193), ο καθηγητής J. W. Gregory αναφέρει επτά ογκώδη θεμέλια που στηρίζουν τον ανώτερο φλοιό της Γης. Βρίσκονται στη Βόρεια και Νότια Αμερική, την Ασία, την Αφρική, την Αυστραλία, καθώς και δύο στην Ευρώπη.

Ενώ οι ωκεανοί έχουν τεράστιο βάρος και στηρίζονται καλά από ένα στρώμα βαρύς βασιλικού υλικού, ο Κύριος έχει προβλέψει επιπλέον στήριξη για τις ηπείρους. Δεν είναι περίεργο που ο ψαλμωδός έγραψε σχετικά με τον Δημιουργό: «Έθεσε τον κόσμο πάνω στα θεμέλιά του, ώστε να μην κλονιστεί ποτέ.» Ψαλμός 104:5

ΜΕΤΡΗΣΕΙΣ

Ο Θεός έθεσε στον Ιώβ μια άλλη σημαντική ερώτηση σχετικά με τη γη: «Ποιος έθεσε τα μέτρα της, αν ξέρεις; Ή ποιος τέντωσε το νήμα πάνω της;» (Ιώβ 38:5). Οι διαστάσεις είναι ζωτικής σημασίας για έναν αρχιτέκτονα κατά το σχεδιασμό ενός κτιρίου. Όχι μόνο το ίδιο το κτίριο πρέπει να έχει τις κατάλληλες αναλογικές διαστάσεις, αλλά αυτές πρέπει να σχετίζονται με τα γύρω αντικείμενα και τις περιστάσεις.

Έτσι ήταν και με το σχεδιασμό της γης. Ο μεγάλος Αρχιτέκτονας επέλεξε διαστάσεις κατά κάθε τρόπο κατάλληλες για τον σκοπό του σχεδίου Του. Η διάμετρος της γης είναι περίπου 8.000 μίλια. Η σημασία αυτής της διάστασης γίνεται αντιληπτή μόνο όταν συγκρίνεται με το μικρότερο μέγεθος της Σελήνης και με τα πολύ μεγαλύτερα μεγέθη του Δία και του Κρόνου.

Οι ωκεανοί της Γης, πιστεύεται, προήλθαν από υδρατμούς που εκτοξεύθηκαν στα πρώιμα στάδια του σχηματισμού της Γης, όταν αυτή ήταν μια καυτή μάζα. Η διάμετρος της Γης θα καθόριζε επομένως την ποσότητα αυτών των υδρατμών σε σχέση με τις διαστάσεις της επιφάνειάς της. Στην περίπτωση της Σελήνης, η οποία είναι πολύ μικρότερη, η ποσότητα νερού που προήλθε από τα αέρια της ήταν τόσο μικρή, ώστε εξατμίστηκε εντελώς καθώς η Σελήνη ψύχθηκε, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει νερό πάνω στη Σελήνη. Οι επιστήμονες μας λένε, από την άλλη πλευρά, ότι πλανήτες του μεγέθους του Δία και του Κρόνου εκπέμπαν τόσο τεράστιες ποσότητες υδρατμών ώστε οι χερσαίες μάζες τους είναι πλήρως βυθισμένες κάτω από μεγάλα βάθη είτε νερού είτε πάγου. Για να είναι η Γη κατοικήσιμη για τον άνθρωπο, έπρεπε να έχει το σωστό μέγεθος, και ο Θεϊκός Αρχιτέκτονας γνώριζε ποια θα έπρεπε να είναι αυτή η διάσταση.

Επίσης, η απόσταση από τον Ήλιο έπρεπε να είναι ακριβώς η κατάλληλη, ώστε η Γη να θερμαίνεται σωστά, χωρίς όμως να γίνεται υπερβολικά ζεστή. Ο Ήλιος απέχει περίπου 93 εκατομμύρια μίλια από τη Γη.

Οι επιστήμονες μας λένε ότι αν ο Ήλιος απομακρυνόταν στα 120 εκατομμύρια μίλια, θα πεθαίναμε όλοι από το κρύο. Ή, αν ο Ήλιος πλησίαζε σε απόσταση 60 εκατομμυρίων μιλίων από τη Γη, θα καίγαμε όλοι μέχρι θανάτου· ότι ακόμη και η βλάστηση θα καταστρεφόταν από τη ζέστη.

Πόσο σημαντικές ήταν οι ερωτήσεις που έθεσε ο Δημιουργός στον Ιώβ: «Ποιος έθεσε τα μέτρα της, αν ξέρεις; Ή ποιος τέντωσε το νήμα πάνω της;» Αυτές δεν ήταν άσκοπες ερωτήσεις. Σχεδιάστηκαν από τον Δημιουργό για να αποκαλύψουν τη σοφία και την αγάπη Του στο να προσφέρει αυτό το υπέροχο σπίτι στην ανθρωπότητα.

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ

Η Αγία Γραφή δεν εξηγεί πώς ο Θεός πραγματοποίησε τη δημιουργία Του. Η Αγία Γραφή αναφέρει απλώς ότι «ο Θεός δημιούργησε τον ουρανό και τη γη». Ωστόσο, οι επιστήμονες συμφωνούν γενικά ότι, ανεξάρτητα από την προέλευση της ύλης από την οποία αποτελείται η γη, υπήρξε μια εποχή κατά την οποία η επιφάνειά της ήταν μια καυτή, λιωμένη μάζα, η οποία στη συνέχεια ψύχθηκε σιγά-σιγά και πήρε τη μορφή που έχει σήμερα.

Σε γενικές γραμμές, η Αγία Γραφή περιγράφει αυτό το φαινόμενο με την απλή δήλωση ότι η γη ήταν «άμορφη και κενή» (), δηλαδή χωρίς σχήμα (Γένεση 1:2). Το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης αναφέρεται ακριβώς σε αυτή την εποχή, όταν η γη ήταν ακόμη ακατάλληλη για ζωή. Αυτή η περιγραφή της Δημιουργίας αναφέρεται σε έξι στάδια, ημέρες ή εποχές εξέλιξης, κατά τις

οποίες η γη έφτασε στη σημερινή της κατάσταση, κατάλληλη για ζωή.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Οι γεωλόγοι έχουν ανακαλύψει αυτή την ομαλή εξέλιξη και, αν και δεν χρησιμοποιούν τον ίδιο αριθμό χρονικών διαχωρισμών όπως στη Γένεση, οι ανακαλύψεις τους σχετικά με το τι συνέβη κατά τη διάρκεια των διαφόρων σταδίων της εξέλιξης βρίσκονται σε αξιοσημείωτη αρμονία με τη Γένεση. Οι επιστήμονες μας παρουσιάζουν τέσσερις κύριες εποχές, τις οποίες υποδιαιρούν σε μικρότερες περιόδους.

Δεν χρειάζεται να είμαστε υπερβολικά αυστηροί όσον αφορά την αντιστοιχία μεταξύ των περιόδων που καθόρισαν οι επιστήμονες και των «ημερών» της Γένεσης. Άλλωστε, η περιγραφή της Βίβλου για το πώς προετοιμάστηκε η γη ώστε να υποστηρίξει τη ζωή περιγράφεται σε τριάντα ένα σύντομα εδάφια, ενώ οι επιστήμονες έχουν γράψει σχεδόν αμέτρητους τόμους σχετικά με αυτό το μεγαλειώδες έργο. Οι έξι γενικές διαιρέσεις ήταν προφανώς οι μόνες που ο Δημιουργός έκρινε απαραίτητο να αναφέρει, προκειμένου να δώσει στον ευσεβή λαό Του τις πληροφορίες που χρειάζονταν για να διατηρήσουν την πίστη τους.

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

Στην αρχή της πρώτης «ημέρας» το πνεύμα του Θεού — η παντοδύναμη δύναμή Του — «κινούνταν πάνω από την επιφάνεια των νερών». (Γένεση 1:2). Η εβραϊκή λέξη που εδώ μεταφράζεται ως «κινούνταν»

σημαίνει «να επωάζει», όπως ένα πουλί που επωάζει πάνω από τη φωλιά του. Όπως γνωρίζουμε, υπάρχουν διάφορα στάδια στη διαδικασία της επώασης. Συλλέγονται κλαδιά για να σχηματιστεί η φωλιά. Αυτά επενδύονται με χόρτο ή άλλα πιο μαλακά υλικά, και τελικά με μαλακό πούπουλο για την άνεση των νεοσσών. Στη συνέχεια, ακολουθεί η ωοτοκία και η διατήρηση των αυγών ζεστών μέχρι να εκκολαφθούν τα νεογνά.

Σε γενικές γραμμές, αυτή είναι μια κατάλληλη απεικόνιση του τρόπου με τον οποίο το πνεύμα, ή η δύναμη, του Δημιουργού «επέκλινε» πάνω από τα νερά της γης, ώστε τελικά να ετοιμαστεί μια κατοικία για τα μυριάδες πλάσματα που είχε στο μυαλό Του για τη γη, και ειδικά για τον άνθρωπο. Αυτή η επίκληση ξεκίνησε στην αρχή της πρώτης ημέρας, όταν «σκοτάδι κάλυπτε την επιφάνεια του βάθους», και συνεχίστηκε έως ότου ο άνθρωπος, άνδρας και γυναίκα, δημιουργήθηκε κατ' εικόνα Του στο τέλος της έκτης «ημέρας». Γένεση 1:2, 27-31

Όταν το πνεύμα του Θεού άρχισε να αιωρείται πάνω από τα νερά, «σκοτάδι κάλυπτε την επιφάνεια του βάθους». Δεδομένου ότι αυτό συνέβη πριν από τη στιγμή που διαχωρίστηκαν η ξηρά και το νερό, η επιφάνεια της γης ήταν ένας απέραντος ωκεανός. Ο Θεός ρώτησε τον Ιώβ: «Ποιος έκλεισε τη θάλασσα με πόρτες, όταν ξεπήδησε, σαν να είχε βγει από τη μήτρα; Όταν έκανα το σύννεφο ένδυμά της, και το πυκνό σκοτάδι σπάργανα γι' αυτήν;» Ιώβ 38:8,9

Η ερώτηση του Θεού θα μπορούσε κάλλιστα να υποδηλώνει τον τρόπο με τον οποίο δημιουργήθηκε η

θάλασσα. Οι επιστήμονες συμφωνούν ότι, καθώς η μάζα της γης ψύχθηκε, σχηματίστηκε ένας στερεός φλοιός στο εξωτερικό της. Για κάποιο διάστημα, αυτός ο φλοιός κράτησε τα καυτά αέρια περιορισμένα ή, όπως υποδηλώνει η ερώτηση του Θεού, «κλειδωμένα... με πόρτες». Όμως, το εγκλωβισμένο αέριο θα δημιουργούσε τεράστια πίεση και θα «ξεσπούσε» μέσα από αμέτρητους μικρούς κρατήρες, διασκορπισμένους στην επιφάνεια της γης, και στη συνέχεια θα ψύχονταν, θα συμπυκνωνόταν και θα έπεφτε πάνω στην καυτή επιφάνεια της γης. Έτσι, η θάλασσα «γεννήθηκε», με τον Θεό να την παρομοιάζει με κάτι που βγαίνει από τη μήτρα.

Ο Δημιουργός είπε: «Ας γίνει φως», και χάρη σε αυτή τη διαταγή «έγινε φως» (Γένεση 1:3). Έχει αποδειχθεί σαφώς από τους επιστήμονες ότι ο ήλιος δημιουργήθηκε πολύ πριν από τη γη και πιθανώς ήταν το φως στο οποίο αναφερόταν η διαταγή του Δημιουργού, αν και δεν διαπερνούσε τα σύννεφα υδρατμών και αερίων που περιέβαλαν τη γη με τον ίδιο βαθμό φωτεινότητας όπως έκανε αργότερα.

Γένεση 1:4,5: «Ο Θεός χώρισε το φως από το σκοτάδι. Και ο Θεός ονόμασε το φως Ημέρα, και το σκοτάδι το ονόμασε Νύχτα». Ήταν η ίδια η γη που έκανε το διαχωρισμό μεταξύ του σκοταδιού και του φωτός. Η πλευρά της γης που έβλεπε προς τον ήλιο θα ήταν φωτεινή, σε σύγκριση με το σκοτάδι στην άλλη πλευρά του πλανήτη.

ΟΧΙ ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΩΡΕΣ

Καθώς το φως του ήλιου άρχισε να διαπερνά αμυδρά το πυκνό στρώμα υγρασίας που περιέβαλε τη γη, η πρώτη εποχή κατά την οποία ο Θεός «επικαθόταν» πάνω στον πλανήτη έφτασε στο τέλος της. Η περιγραφή αναφέρει: «Το βράδυ και το πρωί ήταν η πρώτη “ημέρα”». (Γένεση 1:5). Μερικοί έχουν παραπλανηθεί από τη λέξη «ημέρα» που χρησιμοποιείται σε αυτή τη δήλωση. Πρόκειται για μετάφραση της εβραϊκής λέξης «yowm». Αν και συχνά στην Παλαιά Διαθήκη αυτή η λέξη αναφέρεται σε μια κυριολεκτική ημέρα δώδεκα ή είκοσι τεσσάρων ωρών, οι ιεροί συγγραφείς δεν περιόρισαν έτσι τη χρήση της.

Στην Έξοδο 13:10, στο Λευιτικό 25:29, στους Αριθμούς 9:22 και σε άλλα σημεία, η ίδια εβραϊκή λέξη μεταφράζεται ως « », δηλαδή «έτος». Στη Γένεση 40:4 και στον Ιησού του Ναυή 24:7 μεταφράζεται ως «εποχή». Στη Γένεση 4:3 και 26:8, καθώς και σε πολλά άλλα σημεία, η λέξη «yowm» μεταφράζεται ως «χρόνος». Αυτές οι αναφορές αποκαλύπτουν σαφώς ότι η έννοια αυτής της εβραϊκής λέξης δεν περιορίζεται σε μια ημέρα των είκοσι τεσσάρων ωρών.

Επιπλέον, η Αγία Γραφή χρησιμοποιεί συχνά τη λέξη «ημέρα» με ευρύτερη έννοια. Η περίοδος των σαράντα ετών που πέρασαν οι Ισραηλίτες στην έρημο αναφέρεται ως «η ημέρα της δοκιμασίας στην έρημο». (Ψαλμός 95:8). Ο Ησαΐας αναφέρεται στην εποχή της βασιλείας του Χριστού επί της γης ως «ημέρα». (Ησαΐας 11:10). Και στη Γένεση 2:4 ολόκληρη η περίοδος της δημιουργίας είναι «η ημέρα που ο Κύριος ο Θεός έπλασε τη γη και τους ουρανούς».

Είναι λοιπόν σαφές ότι η εβραϊκή λέξη «yowm» υποδηλώνει απλώς ένα χρονικό διάστημα, μια εποχή ή μια περίοδο κατά την οποία λαμβάνουν χώρα ορισμένα γεγονότα ή ολοκληρώνεται ένα συγκεκριμένο έργο.

Διαβάζουμε ότι «το βράδυ και το πρωί ήταν η πρώτη ημέρα». Η εβραϊκή λέξη που εδώ μεταφράζεται ως «βράδυ» σημαίνει κυριολεκτικά «σούρουπο» ή «σκοτάδι». Αυτό που ο θεϊκός Συγγραφέας προφανώς θέλει να καταλάβουμε είναι ότι κάθε μία από τις περιόδους της δημιουργίας είχε μια ασαφή, σκοτεινή αρχή, και η ολοκλήρωση του έργου κάθε εποχής ήταν ένα πρωί γεμάτο φως. Ήταν κυριολεκτικά αλήθεια για την πρώτη «ημέρα» ότι ξεκίνησε στο σκοτάδι και τελείωσε με τη θεϊκή εντολή: «Ας γίνει φως».

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Κατά τη δεύτερη δημιουργική περίοδο σχηματίστηκε η ατμόσφαιρα της γης. «Και είπε ο Θεός: Ας γίνει ένα στερέωμα [] στη μέση των υδάτων, και ας χωρίσει τα ύδατα από τα ύδατα» (Γένεση 1:6). Αυτός ο διαχωρισμός των υδάτων από το «στερέωμα» σήμαινε ότι το κύριο σώμα των υδάτων παρέμεινε πάνω στη γη, ενώ μια τεράστια ποσότητα υδρατμών παρέμεινε αιωρούμενη στην ατμόσφαιρα.

Οι επιστήμονες μας λένε ότι τα υπόλοιπα αέρια που προήλθαν από την καυτή γη, μεγάλο μέρος των οποίων συμπυκνώθηκε για να σχηματίσει έναν ωκεανό βραστού νερού, χρησιμοποιήθηκαν τώρα για τη δημιουργία της ατμόσφαιρας. Όμως, αυτά τα αέρια έπρεπε να ρυθμιστούν με θεία σοφία, ώστε να

παρέχουν ακριβώς τη σωστή ποσότητα οξυγόνου που ήταν απαραίτητη για τα πολλά αναπνέοντα πλάσματα της γης που αργότερα θα δημιουργούνταν.

Ο προφήτης Ησαΐας έγραψε: «Απλώνει τους ουραμούς σαν κουρτίνα και τους ξεδιπλώνει σαν σκηνή για να κατοικήσει» (Ησαΐας 40:22). Τι όμορφος τρόπος να περιγράψει κανείς την έκταση της ατμόσφαιρας που περιβάλλει τη γη!

Η ατμόσφαιρα της γης είναι ζωτικής σημασίας για τη ζωή, όχι μόνο λόγω του οξυγόνου που παρέχει σε όλα τα αναπνέοντα πλάσματα, αλλά και επειδή επιτρέπει την κυκλοφορία του νερού που τροφοδοτεί τη γη. Ο ήλιος μετατρέπει το νερό των ωκεανών σε υδρατμούς, οι οποίοι ανυψώνονται στην ατμόσφαιρα και πέφτουν στη γη ως βροχή ή χιόνι. Ο Θεός ρώτησε τον Ιώβ: «Ποιος κάνει τη βροχή να πέφτει σε άγονη γη, σε μια έρημο όπου κανείς δεν ζει; Ποιος στέλνει βροχή για να ικανοποιήσει το ξεραμένο έδαφος και να κάνει το τρυφερό χορτάρι να φυτρώσει; Έχει ο πατέρας τη βροχή; Ποιος γεννά τη δροσιά;» Ιώβ 38:26-29

Η ατμόσφαιρα συγκρατεί δισεκατομμύρια τόνους νερού σε αιωρούμενη κατάσταση, έτοιμα να «ραντιστούν» πάνω στη γη. Τι θαυμάσιο σύστημα άρδευσης! Πώς αποκαλύπτει τη σοφία του θείου Αρχιτέκτονα! Και πόσο απλά περιγράφεται – «Ο Θεός έπλασε το στερέωμα και χώρισε τα νερά που ήταν κάτω από το στερέωμα από τα νερά που ήταν πάνω από το στερέωμα· και έτσι έγινε. Και ο Θεός ονόμασε το στερέωμα Ουρανό». (Γένεση 1:7,8). Η εβραϊκή λέξη που εδώ μεταφράζεται ως «ουρανός» είναι η ίδια που μεταφράζεται επίσης ως «αέρας». Θα ήταν, επομένως,

εξίσου σωστό να πούμε ότι ο Θεός ονόμασε το «στερέωμα» αέρα.

Με την ολοκλήρωση της διαμόρφωσης της ατμόσφαιρας της γης, εκείνη η εποχή έφτασε στο τέλος της. «Και έγινε βράδυ και έγινε πρωί· η δεύτερη ημέρα». Γένεση 1:8

Η ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ

Κατά τη διάρκεια της τρίτης «ημέρας» ή εποχής εμφανίστηκαν οι χερσαίες επιφάνειες της γης. «Και είπε ο Θεός: Ας συγκεντρωθούν τα ύδατα που βρίσκονται κάτω από τον ουρανό [ή τον αέρα] σε ένα μέρος, και ας φανεί η ξηρά· και έτσι έγινε. Και ο Θεός ονόμασε τη ξηρά Γη· και τη συγκέντρωση των υδάτων την ονόμασε θάλασσες· και ο Θεός είδε ότι αυτό ήταν καλό.» Γένεση 1:9,10

Στο Παροιμίες 8:29 αναφέρεται ότι ο Κύριος «έδωσε στη θάλασσα τη διαταγή Του, ώστε τα νερά να μην υπερβαίνουν την εντολή Του, όταν έθεσε τα θεμέλια της γης». Μας λέγεται ότι αν όλες οι ηπειρωτικές μάζες της γης ισοπεδώνονταν, ολόκληρη η επιφάνεια της ξηράς θα βρισκόταν από ένα έως δύο μίλια κάτω από τον ωκεανό. Προφανώς, αυτή ήταν η κατάσταση πριν από την τρίτη ημέρα της δημιουργίας.

Με θεία εντολή και υπό τον έλεγχο της θείας δύναμης, άρχισε μια παραμόρφωση της επιφάνειας της γης, η οποία ήταν ακόμη ένας σχετικά μαλακός φλοιός, βαθύνοντας τους πυθμένες των ωκεανών και ανυψώνοντας τις ηπείρους μας. Όπως εκφράζεται στον Ιώβ: «Μέχρι εδώ και όχι πιο πέρα θα έρθεις. Εδώ

πρέπει να σταματήσουν τα υπερήφανα κύματά σου!»
 Ιώβ 38:10,11

«Έχεις θέσει ένα όριο που δεν μπορούν να υπερβούν·
 ώστε να μην επιστρέψουν να καλύψουν τη γη [όπως
 έκαναν αρχικά οι ωκεανοί]». (Ψαλμός 104:9). Επίσης,
 κατά την τρίτη περίοδο της δημιουργίας ο Θεός είπε:
 «Ας βγάλει η γη χορτάρι, βότανα που δίνουν σπόρο, .
 . . κατά το είδος τους, των οποίων ο σπόρος βρίσκεται
 μέσα τους, πάνω στη γη· και έτσι έγινε». (Γένεση 1:11).
 Έτσι περιγράφονται οι πρώτες μορφές βλάστησης.

Ενώ η εβραϊκή λέξη που εδώ μεταφράζεται ως
 «χορτάρι» χρησιμοποιήθηκε αργότερα για το
 κυριολεκτικό χορτάρι, προφανώς σε αυτό το κείμενο
 χρησιμοποιείται για να περιγράψει μια πιο γενική
 μορφή τρυφερής βλάστησης. Ορισμένες εκδόσεις της
 Βίβλου τη μεταφράζουν ως «βλάστηση».

Η τρίτη δημιουργική εποχή περιλάμβανε αυτό που οι
 επιστήμονες περιγράφουν ως την Καρβουνική και την
 πρώιμη Περμική Περίοδο. Ήταν εκείνη την εποχή που
 η πλούσια βλάστηση, που αναπτύχθηκε σε
 πραγματικά δάση, παρείχε το υλικό για τα κοιτάσματα
 άνθρακα της γης.

Ας κάνουμε μια παύση εδώ για να σημειώσουμε τη
 βαθιά σημασία της έκφρασης «κατά το είδος του».
 Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Κύριος λέει ότι όλα
 τα είδη ζωής είναι σταθερά, ότι δεν υπάρχει εξέλιξη
 από το ένα στο άλλο. Μπορεί να υπάρχουν πολλές
 ποικιλίες κάθε είδους. Για παράδειγμα, υπάρχουν
 πολλές ποικιλίες τριαντάφυλλων και σκύλων, αλλά όλα
 αυτά είναι τριαντάφυλλα και σκύλοι. Ο ίδιος ο

Δαρβίνος, στο έργο του «Η Προέλευση των Ειδών», παραδέχτηκε ειλικρινά: «Παρά όλες τις προσπάθειες των εξειδικευμένων παρατηρητών, δεν έχει καταγραφεί ούτε μία περίπτωση μετατροπής ενός είδους σε άλλο».

Όσον αφορά τις ανώτερες μορφές φυτικής ζωής, όπως είναι γνωστές σήμερα, ο κ. Δαρβίνος φέρεται να είπε σε επιστολή του προς τον Σερ Τζόζεφ Χούκερ: «Η ταχεία ανάπτυξη, στο μέτρο που μπορούμε να κρίνουμε, όλων των ανώτερων φυτών κατά τη διάρκεια των πρόσφατων γεωλογικών εποχών αποτελεί ένα αποτρόπαιο μυστήριο». («Η Εξέλιξη των Φυτών», σελίδα 42, Δρ. D. H. Σκοτ, M.A., L.L.D.). Αυτό ήταν ένα «απαίσιο» μυστήριο για τον Δαρβίνο απλώς και μόνο επειδή αποτελούσε άρνηση της θεωρίας του για την εξέλιξη.

Οι επιστήμονες, κατά κανόνα, δεν είναι ακόμη έτοιμοι να εγκαταλείψουν τη θεωρία της εξέλιξης, αλλά παραδέχονται ότι, όσον αφορά τα γεωλογικά ευρήματα που εντοπίζονται στους βράχους, υπάρχουν ανεξήγητα κενά σε όλη τη διαδρομή, από τις κατώτερες μορφές φυτικής και ζωικής ζωής έως τις ύψιστες. Με άλλα λόγια, υπάρχουν πολλά «ελλείποντα κρίκοι», κάτι που παραδέχονται ανοιχτά διακεκριμένοι επιστήμονες όπως οι Γουέλς, Χάξλεϊ, Ντάνα και άλλοι. Ορισμένοι επιστήμονες μιλούν για «ταχεία μετάβαση» και «ασυνέχεια», εννοώντας ότι δεν υπάρχουν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι ένα είδος εξελίχθηκε σε άλλο.

Οι Γουέλς και Χάξλεϊ αναγνώρισαν τις δυσκολίες. Ωστόσο, προχώρησαν με βάση την καθαρή φαντασία, δημιουργώντας «γέφυρες», παραδεχόμενοι ότι αυτές

ήταν «προσωρινές» και «υποθετικές». Οι γεωλόγοι εκτιμούν ότι αυτές οι υποθετικές γέφυρες καλύπτουν ένα χρονικό κενό τουλάχιστον 500 εκατομμυρίων ετών. Το δυστυχές σε αυτό είναι ότι ο μη ειδικός αναγνώστης των έργων αυτών των διακεκριμένων ανδρών δεν καταφέρνει να διακρίνει μεταξύ αυτού που θεωρούν ως γεγονότα βάσει των απολιθωμάτων και των υποθετικών γεφυρών τους.

Θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε αυτές τις σκέψεις με ένα απόσπασμα από τον Γάλλο καθηγητή Ε. Περιέ, όπως παρατίθεται στη σελίδα 75 του βιβλίου του «Η Γη πριν από την Ιστορία». Γράφει: «Η συγκριτικά απότομη εμφάνιση τόσων πολλών οργανικών μορφών έχει μερικές φορές θεωρηθεί ως απόδειξη κατά της εξελικτικής θεωρίας. Και πάλι, έχει αποδειχθεί ότι μια νέα χλωρίδα και πανίδα έχουν εμφανιστεί ξαφνικά σε κάποιο γεωλογικό στρώμα μετά την πλήρη εξαφάνιση παλαιότερων που είχαν διατηρηθεί στα αμέσως προηγούμενα στρώματα». Αυτό, όπως παρατήρησε ο Perrier, έχει «θεωρηθεί αδιάψευστο επιχείρημα υπέρ των ανεξάρτητων δημιουργιών».

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΗΜΕΡΑ

Η τέταρτη «ημέρα» αφορούσε τον ήλιο, το φεγγάρι και τα αστέρια. Το κείμενο αναφέρει: «Και είπε ο Θεός: Ας γίνουν φώτα στο στερέωμα του ουρανού, για να χωρίζουν την ημέρα από τη νύχτα· και ας είναι για σημεία, και για εποχές, και για ημέρες, και για έτη... Και έπλασε ο Θεός τα δύο μεγάλα φώτα· το μεγαλύτερο φως για να κυβερνά την ημέρα, και το μικρότερο φως

για να κυβερνά τη νύχτα· έπλασε επίσης και τα αστέρια». Γένεση 1:14-16

Ο επιπόλαιος αναγνώστης μπορεί εύκολα να σχηματίσει την εντύπωση από την περιγραφή ότι ο ήλιος και το φεγγάρι δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, αλλά αυτό δεν ισχύει. Ο ήλιος και το φεγγάρι δημιουργήθηκαν «εν αρχή», όταν «ο Θεός δημιούργησε τον ουρανό και τη γη». Αποτελούν μέρος του «ουρανού». Γένεση 1:1

Η εβραϊκή λέξη που εδώ μεταφράζεται ως «έπλασε» έχει πολύ ευρύτερη έννοια και χρήση από αυτή. Μεταφράζεται ως «όρισε» στον Ψαλμό 104:19. Ο Θεός «όρισε το φεγγάρι για τις εποχές· ο ήλιος γνωρίζει τη δύση του». Το έργο του Θεού την τέταρτη ημέρα δεν ήταν η δημιουργία του ήλιου και του φεγγαριού, αλλά ο ορισμός τους «να κυβερνούν την ημέρα και τη νύχτα», και να χρησιμεύουν ως «σημεία, και για τις εποχές, και για τις ημέρες, και τα έτη».

Όπως σημειώσαμε νωρίτερα, ήταν το φως του ήλιου που διείσδυε αμυδρά μέσα στο σκεπάσμα του σκότους που περιέβαλε τη γη κατά την πρώτη δημιουργική εποχή, όταν ο Θεός είπε: «Ας γίνει φως».

Είναι σαφές ότι κάποιο ηλιακό φως έφτασε στη γη πριν από την τέταρτη δημιουργική «ημέρα», καθώς ήταν απαραίτητο για τη βλάστηση που αναπτύχθηκε κατά την τρίτη εποχή. Όμως, ο ήλιος και το φεγγάρι δεν «κυβερνούσαν» τότε με την έννοια της δημιουργίας εποχών, όπως αποδεικνύεται από το γεγονός ότι τα τεράστια δέντρα που αποτέθηκαν για να σχηματίσουν τα κοιτάσματα άνθρακα μας δεν παρουσιάζουν

δακτυλίου που να υποδηλώνουν τα έτη της ανάπτυξής τους.

Η ΠΕΜΠΤΗ ΗΜΕΡΑ

Η πέμπτη εποχή αφιερώθηκε στη δημιουργία της θαλάσσιας ζωής και των «πτηνών που πετούν πάνω από τη γη» (Γένεση 1:20). Διαβάζουμε ότι ο Θεός δημιούργησε μεγάλες «φάλαινες και κάθε ζωντανό πλάσμα που κινείται, τα οποία τα νερά έφεραν σε αφθονία, κατά το είδος τους». Γένεση 1:21

Η Αγία Γραφή αναφέρει «θαλάσσια τέρατα» αντί για «φάλαινες». Η Συμφωνία του Strong μας πληροφορεί ότι η εβραϊκή λέξη θα μπορούσε επίσης να μεταφραστεί ως «χερσαία τέρατα». Η Γένεση 1:21 πιθανώς αναφέρεται σε εκείνα τα τεράστια ζώα στα οποία οι επιστήμονες έχουν δώσει ονόματα όπως Δεινόσαυροι, Διπλόδοκος και Τυραννόσαυρος, που σημαίνουν τεράστιες σαύρες. Οι επιστήμονες υποθέτουν ότι, ενώ αυτά τα τέρατα μπορούσαν να ζουν στην ξηρά, το τεράστιο βάρος τους τους διευκόλυνε να κινούνται στο νερό, καθώς το νερό βοηθούσε να στηρίξει το βάρος τους.

Η έκφραση «κάθε πτηνό με φτερά» (Γένεση 1:21) δεν χρειάζεται να περιορίζεται στην εφαρμογή της στα φτερωτά πτηνά. Οι γεωλόγοι διαπιστώνουν ότι κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου υπήρχαν τεράστια, φτερωτά πλάσματα που δεν είχαν φτερά, με τα φτερά τους να έχουν δομή κάπως παρόμοια με αυτά της νυχτερίδας.

Είτε πρόκειται για τις τεράστιες σαύρες αυτής της περιόδου, τα πλάσματα που ζούσαν αποκλειστικά στη θάλασσα, είτε για τα φτερωτά ή μη φτερωτά πτηνά του αέρα, κάθε είδος δημιουργήθηκε «κατά το είδος του». Αυτό επιβεβαιώνεται από τους γεωλόγους, οι οποίοι αναγνωρίζουν ανοιχτά ότι, σύμφωνα με τη μαρτυρία που βρίσκεται στο «Βιβλίο των Πετρωμάτων», κάθε ένα από αυτά τα είδη εμφανίστηκε ξαφνικά, χωρίς καμία ένδειξη ότι είχε ανέβει την εξελικτική κλίμακα.

Η ΕΚΤΗ ΗΜΕΡΑ

Στο τέλος της έκτης «ημέρας», ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, κατ' εικόνα Του. Κατάλληλα, ήταν κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής που δημιουργήθηκαν επίσης τα χερσαία ζώα που επρόκειτο να συνεισφέρουν στις ανθρώπινες ανάγκες.

Ενώ η βλάστηση εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια της τρίτης «ημέρας», νέα είδη φυτικής ζωής συνέχισαν να εμφανίζονται, με τα ανθοφόρα και τα σπωροφόρα δέντρα να δημιουργούνται κατά τη διάρκεια της έκτης ημέρας. Οι γεωλόγοι έχουν διαπιστώσει ότι με την εμφάνιση των ανθοφόρων φυτών και δέντρων της τάξης των εμφανίστηκε και η μέλισσα. Ήταν σε αυτό το σημείο που η μέλισσα και άλλα έντομα χρειάστηκαν για σκοπούς επικοινωνίας, και πριν από αυτό δεν θα είχαν την κατάλληλη προμήθεια τροφής. Ο Δημιουργός φρόντισε ώστε η «φυσική» επιθυμία των εντόμων για τροφή να τα οδηγεί αυτόματα να υπηρετούν τα ανθοφόρα φυτά και τα δέντρα στη διαδικασία της αναπαραγωγής τους.

Το επιστέγασμα της γήινης δημιουργίας του Θεού ήταν ο άνθρωπος. Ο Αρχιτέκτονας της Δημιουργίας σχεδίασε τη γη και όλα τα στοιχεία της για τον άνθρωπο. Αποκαλύπτοντας την αλήθεια σχετικά με τη δημιουργία του ανθρώπου, ο ιερός συγγραφέας μας μεταφέρει, κατά κάποιον τρόπο, πίσω από τα παρασκήνια και μας επιτρέπει να ακούσουμε τον Θεό να μιλάει στον Υιό Του. Γένεση 1:26: «Ας πλάσουμε τον άνθρωπο κατ' εικόνα μας, κατά την ομοίωσή μας· και ας εξουσιάζουν τα ψάρια της θάλασσας, και τα πτηνά του ουρανού, και τα κτήνη, και ολόκληρη τη γη, και κάθε ερπετό που σέρνεται επάνω στη γη.»

Ήταν αναμφίβολα μεγάλη χαρά τόσο για τον Πατέρα όσο και για τον Υιό να γνωρίζουν ότι τώρα ο μεγάλος στόχος όλων όσων είχαν επιτευχθεί με τη «μελέτη» της θείας δύναμης κατά τη διάρκεια των προηγούμενων πέντε «ημερών» επρόκειτο να πραγματοποιηθεί. Όσο θαυμάσια και αν ήταν τα προηγούμενα έργα της δημιουργίας, δεν υπήρχε ακόμα κανένας κατάλληλος εκπρόσωπος του Δημιουργού που θα μπορούσε να διοριστεί βασιλιάς της γης.

«Άρσεν και θηλυκό τους δημιούργησε». (Γένεση 1:27). Αυτή η σύντομη περιγραφή των γεγονότων αναλύεται λεπτομερώς στο δεύτερο κεφάλαιο. Εδώ μαθαίνουμε ότι ο άνδρας δημιουργήθηκε πρώτος και ότι μεσολάβησε κάποιο χρονικό διάστημα πριν δημιουργηθεί η γυναίκα. Όσον αφορά τον άνδρα, η περιγραφή αναφέρει: «Ο Κύριος ο Θεός πλάσε τον άνθρωπο από το χώμα της γης και εμφύσησε στις ρουθούνες του την πνοή της ζωής· και ο άνθρωπος έγινε ζωντανή ψυχή». Γένεση 2:7

Εδώ εκτίθενται δύο επιστημονικές αλήθειες σχετικά με την ανθρώπινη ανατομία: (1) Ο οργανισμός του ανθρώπου αποτελείται από χημικά στοιχεία που υπάρχουν στη γη. (2) Ζει χάρη στο οξυγόνο που εισπνέει στους πνεύμονές του. Το Λευιτικό 17:11 λέει: «Η ζωή της σάρκας είναι στο αίμα». Είναι πλέον γνωστό ότι το οξυγόνο που εισέρχεται στους πνεύμονες μεταφέρεται από το αίμα σε κάθε μέρος του σώματος, και έτσι το σώμα διατηρείται ζωντανό. Πόσο θαυμάσιο είναι το γεγονός ότι αυτή η γνώση καταγράφηκε στη Βίβλο πολύ πριν την ανακάλυψή της από τον άνθρωπο!

«Ο άνθρωπος έγινε ζωντανή ψυχή». Μια ζωντανή ψυχή είναι ένα ζωντανό ον. Στη Γένεση 1:21 και 24 η ίδια εβραϊκή λέξη μεταφράζεται ως «ζωντανό πλάσμα», αναφερόμενη στα κατώτερα ζώα. Αυτή η έλλειψη ομοιομορφίας στη μετάφραση μπορεί να αντανakλά την επιθυμία των μεταφραστών να διατηρήσουν την παράδοση της «αθάνατης ψυχής», η οποία υποστηρίζει ότι οι άνθρωποι έχουν μια σπίθα άφθαρτης ζωής κρυμμένη κάπου μέσα στην ανατομία τους, η οποία, όταν το σώμα πεθαίνει, διαφεύγει και επιβιώνει του θανάτου.

Ενώ η έκφραση «ζωντανή ψυχή» δεν υπονοεί καθόλου την παράδοση της «αθάνατης ψυχής», οι μεταφραστές προφανώς θεώρησαν ότι ακουγόταν καλύτερα από την έκφραση «ζωντανό πλάσμα», την οποία χρησιμοποιούσαν όταν η αναφορά αφορούσε τα κατώτερα ζώα. Αν είχαν χρησιμοποιήσει είτε τις λέξεις «ζωντανή ψυχή» είτε «ζωντανό πλάσμα» και στις δύο περιπτώσεις, οι μελετητές ορισμένων βιβλικών

μεταφράσεων του Μεσαίωνα θα είχαν πολύ περισσότερες πιθανότητες να γνωρίζουν ότι η παράδοση της «αθάνατης ψυχής» δεν διδάσκεται καθόλου στη Βίβλο. Θα ήταν πιο διατεθειμένοι να αποδεχθούν την απλή αλήθεια που εκτίθεται στο Εκκλησιαστής 3:19-21, όπου ο Σολομώντας εξηγεί ότι ο άνθρωπος και το θηρίο έχουν την ίδια πνοή, ότι «όπως πεθαίνει ο ένας, έτσι πεθαίνει και ο άλλος».

Η Γένεση 2:8,9 παρέχει περαιτέρω λεπτομέρειες σχετικά με την αγαπητική φροντίδα του Δημιουργού για τον άνθρωπο. «Ο Κύριος ο Θεός φύτεψε έναν κήπο ανατολικά στην Εδέμ· και εκεί έβαλε τον άνθρωπο που είχε πλάσει. Και από το έδαφος έκανε ο Κύριος ο Θεός να φυτρώνουν κάθε δέντρο ευχάριστο στην όραση και καλό για τροφή· επίσης το δέντρο της ζωής μέσα στον κήπο, και το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού.»

Επειδή ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του Θεού, μπορούσε να εκτιμήσει τα ανώτερα πράγματα της ζωής. Ενώ όλα τα έργα του Θεού είναι τέλεια, και επομένως όμορφα όταν τα βλέπει κανείς υπό το σωστό πρίσμα, στο πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης δεν αναφέρεται τίποτα σχετικά με την ομορφιά της δημιουργίας του Θεού. Ο λόγος είναι προφανής. Τα κατώτερα ζώα δεν μπορούσαν να εκτιμήσουν την ομορφιά. Αλλά μετά τη δημιουργία του ανθρώπου, τα πράγματα άλλαξαν. Τώρα δίνεται έμφαση στην ομορφιά, ακόμη και πάνω από τις διατροφικές ανάγκες. Ο άνθρωπος δεν έπρεπε να ζει απλώς για να τρώει· έτσι, ο Δημιουργός έβαλε στον Κήπο της Εδέμ δέντρα που ήταν «ευχάριστα στην όραση».

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΥΠΑΚΟΗ

Επειδή ο Αδάμ δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του Δημιουργού του και επρόκειτο να γίνει βασιλιάς της γης, του δόθηκε η ευκαιρία να εξοικειωθεί με την επικράτειά του. Του ανατέθηκε η ευθύνη να ονομάσει «όλα τα κτήνη», «τα πτηνά του ουρανού» και «κάθε θηρίο του αγρού» (Γένεση 2:19,20). Καθώς το έκανε αυτό, έγινε φανερό ότι δεν υπήρχε κατάλληλη σύντροφος, ή «βοηθός» για τον Αδάμ. Έτσι, με τον δικό Του σοφό τρόπο, ο Θεός δημιούργησε την Εύα. Γένεση 2:18,21-25

Λίγο μετά τη δημιουργία της Εύας, ο Σατανάς ο Διάβολος την πλησίασε, ενεργώντας μέσω του φιδιού, και αμφισβήτησε όσα είχε πει ο Θεός σχετικά με τον θάνατο ως τιμωρία για την αμαρτία. «Σίγουρα δεν θα πεθάνετε», είπε στην Εύα, και πρόσθεσε: «Ο Θεός ξέρει ότι την ημέρα που θα φάτε από αυτό, τότε τα μάτια σας θα ανοίξουν, και θα γίνετε σαν θεοί, γνωρίζοντας το καλό και το κακό». Γένεση 3:1-5

Ο Θεός, με την άπειρη σοφία Του, γνώριζε εκ των προτέρων την πορεία που θα ακολουθούσαν ο Αδάμ και η Εύα, χωρίς να παρεμβαίνει με κανέναν τρόπο στην ελεύθερη επιλογή τους. Γνωρίζοντας ότι θα παρακούσουν, ο Θεός το επέτρεψε. Ο Θεός γνώριζε ότι μόνο έτσι θα μπορούσε η ανθρωπότητα να αποκτήσει πρακτική γνώση του καλού και του κακού.

Όπως είχε προειδοποιηθεί, η ανυπακοή του Αδάμ είχε ως αποτέλεσμα την ποινή του θανάτου, η οποία μεταδόθηκε κληρονομικά σε όλους τους απογόνους του. Αυτό έχει φέρει πολύ θλίψη και πόνο. Όμως, μέσα

από αυτή την εμπειρία, η ανθρωπότητα μαθαίνει τα τρομερά αποτελέσματα της ανυπακοής στον νόμο του Δημιουργού.

Ωστόσο, ο Θεός συνεχίζει να αγαπά τα ανθρώπινα πλάσματά Του. Και «αν και προκαλεί θλίψη, θα δείξει όμως έλεος... Διότι δεν βασανίζει εκούσια... τα παιδιά των ανθρώπων». Θρήνοι 3:32, 33

Επειδή ο Θεός αγαπά τα ανθρώπινα πλάσματά Του, τους παρείχε λύτρωση μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Έτσι, ο Παύλος έγραψε: «Επειδή μέσω του ανθρώπου ήρθε ο θάνατος, μέσω του ανθρώπου ήρθε και η ανάσταση των νεκρών. Διότι, όπως στον Αδάμ όλοι πεθαίνουν, έτσι και στον Χριστό όλοι θα ζωντανέψουν». 1 Κορινθίους 15:21,22

Αυτό το έργο της αποκατάστασης της ανθρωπότητας στη ζωή επί της γης θα ολοκληρωθεί κατά τη διάρκεια των χίλιων ετών της βασιλείας του Χριστού. Ματθαίος 19:28· Αποκάλυψη 20:6

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΤΙΣΜΑ

Εν τω μεταξύ, ξεκινώντας από την πρώτη έλευση του Ιησού, βρίσκεται σε εξέλιξη ένα άλλο δημιουργικό έργο. Θα μπορούσαμε να το ονομάσουμε «νέο κτίσμα». Ο Απόστολος Παύλος μας έδωσε το κλειδί για αυτό όταν έγραψε: «Αν κάποιος είναι εν Χριστώ, είναι νέο πλάσμα· τα παλιά πέρασαν· ιδού, όλα έγιναν καινούργια». (2 Κορινθίους 5:17). Ο ίδιος ο Ιησούς έγινε νέο πλάσμα στο θεϊκό επίπεδο της ζωής, και οι αληθινοί οπαδοί Του, αφιερωμένοι εξ ολοκλήρου στο να κάνουν το θέλημα του Θεού, έχουν τη βεβαιότητα

ότι θα εξυψωθούν και αυτοί για να είναι μαζί Του και με τον Ουράνιο Πατέρα τους. Ιωάννης 14:2,3· 17:24· Αποκάλυψη 3:21· 2 Πέτρου 1:4

Μια νέα μέρα θα ξεκινήσει με την ανατολή του «Ήλιου της Δικαιοσύνης». (Μαλαχίας 4:2). Ο Ήλιος της Δικαιοσύνης είναι ο Χριστός, και οι πιστοί οπαδοί Του θα είναι μαζί Του. Αυτοί θα αναστηθούν από τον θάνατο στην «πρώτη ανάσταση» για να ζήσουν και να βασιλέψουν μαζί με τον Χριστό. (Αποκάλυψη 20:4,5). Αυτοί είναι «οι δίκαιοι» που θα «λάμπουν σαν τον ήλιο στη βασιλεία του Πατέρα τους». Ματθαίος 13:43

Εν τω μεταξύ, ο άνθρωπος θα έχει την ευκαιρία να μάθει τα πλεονεκτήματα της υπακοής. Τελικά, όλοι θα ξυπνήσουν από τον ύπνο του θανάτου. Τότε, οπλισμένοι με τη γνώση που απέκτησαν μέσω της εμπειρίας με το κακό, όσοι αποδεχθούν τις παροχές ζωής που τους προσφέρονται μέσω του Χριστού και υπακούσουν στους νόμους της βασιλείας που θα ισχύουν τότε, θα αποκατασταθούν στην ανθρώπινη τελειότητα. Τότε ο άνθρωπος, ο βασιλιάς της γης, θα κατοικεί για πάντα στο φως του προσώπου του Δημιουργού του, απολαμβάνοντας τις ευλογίες της ειρήνης, της υγείας και της αιώνιας ζωής.